

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. B.**, zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **České vysoké učení technické v Praze**, Žikova 4, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2008, čj. 14220/2006-83/O-MS-1059/06, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2012, čj. 10 A 247/2011 – 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2001, čj. MHMP/124229/01/OUR/SZ/W, Magistrát hlavního města Prahy, odbor územního rozhodování (dále jen „stavební úřad“), rozhodl podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 4 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, o umístění stavby „Sportovní areál

ČVUT“ na pozemcích p. č. 3074, 3075, 3076, 3077, 3078/1, 3078/2, 3078/3, 3085, 3086/1, 657/1, 4221 a 4265 v katastrálním území Dejvice při ulici na Kotlářce v Praze 6.

2. Právní předchůdkyně žalobce M. K. napadla rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 29. 1. 2008, čj. 14220/2006-83/O-MS-1059/06.

II.1

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 22. 7. 2010, čj. 10 Ca 67/2008 – 38, zamítl. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce zrušil rozsudkem ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 28/2011 – 78, rozsudek městského soudu, jemuž vrátil věc k dalšímu řízení (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

II.2

4. Poté městský soud zamítl žalobu rozsudkem ze dne 23. 2. 2012, čj. 10 A 247/2011 – 107.

5. Městský soud nejprve shrnul obsah podání žalobce ze dne 2. 1. 2012, kterým žalobce reagoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 28/2011 – 78. Žalobce vymezil, se kterými podklady pro rozhodnutí se nemohl seznámit. Jednalo se (1) o koordinační situaci vypracovanou po konání ústního jednání, během něhož se účastníci řízení mohli seznámit s podklady pro rozhodnutí, a (2) o upravenou dokumentaci čj. 127543. Na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 9. 7. 2001 mohly být podle žalobce doplněny i další podklady. Městský soud k tomu uvedl, že žalobce mohl i po vydání rozhodnutí žalovaného nahlédnout do správního spisu a upřesnit, se kterými podklady se nemohl seznámit. Přesto žalobce označil pouze jeden takový podklad, a to koordinační situaci, která se od předchozí koordinační situace lišila pouze tím, že obsahovala kóty. Ve vztahu k upravené dokumentaci čj. 127543 žalobce neuvedl, čeho se měla týkat její úprava. K tvrzení žalobce, že po ústním jednání byly pravděpodobně doplněny další podklady, městský soud poznamenal, že žalobce měl tyto podklady blíže upřesnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 28/2011 – 78).

6. Podle městského soudu měl žalobce vysvětlit, jak nemožnost seznámit se s poklady pro rozhodnutí zasáhla do jeho práv, a popsat, jak by se změnilo napadené rozhodnutí, nevznikla-li by taková vada. Městský soud připustil, že koordinační situace byla založena do správního spisu až po ústním jednání a že se od předchozích koordinačních situací lišila vyznačením kót. Žalobce však neuvedl, jak by vědomost o vzdálenostech mezi stavbami ovlivnila jeho námitky vztahující se k umístění předmětné stavby, a jak nemožnost seznámit se s touto koordinační situací mohla ovlivnit rozhodnutí stavebního úřadu. Totéž platí i ve vztahu k upravené dokumentaci.

7. Městský soud nesouhlasil s názorem, že žalobce není povinen tvrdit zásah do svých práv. Podle městského soudu byl tento závěr v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu i se zásadami přezkumu správních rozhodnutí. Žalobce je povinen tvrdit v žalobě nejen porušení ustanovení o řízení, ale také vliv, který mělo toto porušení na zákonnost rozhodnutí, tj. zásah do svých konkrétních hmotných veřejných subjektivních práv. Žalobce této povinnosti nedostál.

8. Žalobce dále tvrdil, že v řízení před žalovaným se nemohl seznámit s plnou mocí, kterou udělila právní předchůdkyně žalobce M. K., J. T.. Městský soud měl za to, že tato listina nemohla mít vliv na skutkovou či právní stránku věci a samotný předmět řízení. Vyplývalo z ní pouze, zda odvolání podané J. T. lze považovat za odvolání podané jménem M. K. a zda bylo podáno včas. Podle městského soudu proto námitka nebyla opodstatněná.

9. Soud neshledal důvodnými ani námitky týkající se tvrzeného nedostatečného zjištění skutkového stavu, které žalobce odvozoval od změny relevantních právních předpisů a neaktuálnosti vyjádření dotčených orgánů a správců sítí. Žalobce podotkl, že na tyto skutečnosti chtěl upozornit v odvolacím řízení, nebylo mu však umožněno seznámit se s věcí. K tomu městský soud uvedl, že žalobce na takové konkrétní skutečnosti mohl upozornit. Ani v žalobě tak ovšem neučinil, pouze obecně tvrdil, že v průběhu odvolacího řízení došlo ke změnám některých právních předpisů a ke změně stavu v území. Tato tvrzení neupřesnil a neuvedl, jaký vliv tyto změny mohly mít na předchozí podkladová vyjádření nebo rozhodnutí žalovaného.

10. Podle městského soudu se žalovaný řádně vypořádal s odvolacími námitkami. Nebylo možné dovodit, že by podkladová vyjádření a stanoviska pozbyla platnosti pouze proto, že byla vydána před delší dobou. Změny právní úpravy neměly na posuzovanou věc žádný dopad a změny v území žalobce nijak neupřesnil. Taková obecná tvrzení proto nemohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

III.

11. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

12. Stěžovatel zdůraznil, že mu ve správním řízení nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí v rozporu s § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Přestože bylo rozhodnutí žalovaného zatíženo touto vadou, městský soud jej nezrušil, a napadený rozsudek je proto nezákonný.

13. Stěžovatel byl přesvědčen, že přesně označil podklady, se kterými se nemohl seznámit. Jednalo se o (1) koordinační situaci, na níž odkazuje výrok rozhodnutí stavebního úřadu a která byla vyhotovena až po konání ústního jednání. Předchozí koordinační situace neobsahovaly kóty staveb, nebylo proto zřejmé, jaké jsou rozměry staveb, jejich vzájemné vzdálenosti a vzdálenost od nemovitostí stěžovatele. Na základě předmětné koordinační situace rovněž došlo k vypuštění některých staveb. Tento podklad byl proto pro řízení zásadní. Dále se jednalo (2) o upravenou dokumentaci čj. 127543. Na základě výzvy stavebního úřadu byly doplněny další podklady, s nimiž se účastníci nemohli seznámit. Namítl-li stěžovatel, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, není logický požadavek, aby je přesně vymezil. Pochybení správního orgánu spočívající v tom, že neumožnil stěžovateli seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nemůže jít k tíži stěžovatele.

14. Stěžovatel zdůraznil, že již v žalobě tvrdil zásah do svých práv způsobený uvedenou procesní vadou. Správní orgány porušily práva stěžovatele vyplývající z § 3 odst. 2 a § 33

odst. 2 správního řádu. Nadto stěžovatel nemohl vznést případné námitky, a stavební úřad proto nemohl rozhodnout na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2009, čj. 4 As 71/2008 – 123.

15. Dále stěžovatel uvedl, že vada spočívající v neumožnění seznámit se s podklady pro rozhodnutí je natolik závažným porušením ustanovení o řízení, že může ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2002, sp. zn. 7 A 95/99, rozsudek městského soudu ze dne 13. 1. 2010, čj. 10 Ca 53/2007 – 82, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2006, čj. 7 As 49/2005 – 56, ze dne 13. 8. 2003, čj. 7 A 198/2000 – 51, a ze dne 29. 6. 2007, čj. 4 As 37/2005 – 83, č. 1324/2007 Sb. NSS).

16. K výtce městského soudu, že stěžovatel nevysvětlil, co by se změnilo, kdyby k procesní vadě nedošlo, stěžovatel uvedl, že takové vysvětlení je nemožné. Stěžovatel nemůže odhadovat, jaký by byl výsledek správního řízení, nedošlo-li by k této vadě. Je však nepochybné, že v takovém případě by stěžovatel mohl vznést nové námitky, na jejichž základě by stavební úřad mohl stavbu neumístit, případně umístit s podmínkami zohledňujícími vznesené námitky. Stěžovatel doplnil, že s ohledem na odlišný rozsah staveb mu nebylo umožněno vznést námitky ke stavbě, která byla umístěna. Jeho námitky směřovaly ke stavbě odlišného rozsahu.

17. Stěžovatel rovněž nemohl popsat, jakým způsobem by seznámení s doplněnými podklady ovlivnilo jeho námitky. Stěžovatel totiž dosud nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí v souladu se zákonem a nemohl uplatnit své námitky. Jejich formulace odvisí od možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Po stěžovateli nelze požadovat, aby před podáním žaloby nahlédl do spisu, vyjádřil své námitky, a tím fakticky zhojil nezákonnost, které se dopustil správní orgán. Dále stěžovatel připomněl, že dané územní řízení je ovládáno koncentrační zásadou, nebylo by proto důvodné uplatňovat námitky ve vztahu k soudu, který není oprávněn o nich rozhodovat. Soud nemůže nahrazovat rozhodovací činnost správního orgánu a posuzovat důvodnost vznesených námitek.

18. Závěrem stěžovatel namítl, že městský soud opřel napadený rozsudek o § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ačkoliv se ve věci konalo jednání. Toto ustanovení nadto umožňuje zrušit rozhodnutí pro porušení procesních práv. Městský soud naopak nesprávně dovodil, že rozhodnutí by bylo možno zrušit pouze v případě zásahu do hmotných práv.

IV.

19. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

V.1

20. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti.

21. Kasační stížnost v zásadě není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.]. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat týmiž případy (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

22. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje i výjimku z uvedeného pravidla. Kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku.

23. Nepřípustnost kasační stížnosti se tedy týká především otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci závazně posoudil, resp. mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby revidoval svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci (srov. také usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

24. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky z aplikovatelnosti tohoto ustanovení. Zpravidla jej nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti by v tomto případě znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 79/2009 – 165). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu Nejvyššího správního soudu, anebo musí směřovat k právní otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena a kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla.

25. Opakovaná kasační stížnost je obvykle rovněž přípustná, pokud krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, byť nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, čj. 8 As 25/2009 – 71, srov. také usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 – 56). Dalším důvodem, o který se může opírat přípustnost opakované kasační stížnosti, je změna právního stavu změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, pokud v dané věci nelze aplikovat předpis původní; podobně může jít i o vyslovení protiústavnosti předpisu Ústavním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 - 56).

26. Přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané jiným stěžovatelem, resp. druhým účastníkem řízení) je typicky omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud dosud v téže věci neřešil, protože to nebylo třeba či to ani nebylo možné.

27. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zrušil k první kasační stížnosti stěžovatele rozsudek městského soudu čj. 10 Ca 67/2008 – 38 z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Městský soud se totiž odmítl zabývat jednou ze žalobních námitek pouze proto, že nebyla uplatněna v rámci odvolacího řízení. Námitkami, které stěžovatel vznesl v nyní posuzované kasační stížnosti, se tudíž soud v rozsudku čj. 8 As 28/2011 – 78 věcně nezabýval. Odmítnutí kasační stížnosti by tak vedlo k odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Všechny kasační námitky byly rovněž uplatněny již v řízení před městským soudem (a

contrario § 104 odst. 4 s. ř. s.), který tak měl možnost se s vytýkanými vadami rozhodnutí správního orgánu řádně vypořádat. Kasační stížnost je proto přípustná.

V.2

28. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

29. Kasační stížnost není důvodná.

30. Podle § 33 odst. 2 správního řádu (1967) je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Účelem tohoto pravidla je umožnit účastníkovi řízení seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 – 243, č. 2073/2010 Sb. NSS; ačkoliv se některé z rozsudků citovaných v tomto rozhodnutí týkají výkladu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jejich závěry jsou použitelné i ve vztahu k § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967). Podklady, o které správní orgán opře své rozhodnutí, by tedy pro adresáta rozhodnutí neměly být překvapivé a zcela neznámé (viz rozsudek ze dne 7. 12. 2011, čj. 9 As 63/2011 – 77). Vzhledem k tomu, že § 33 odst. 2 správního řádu neupřesňuje, s jakými podklady musí být účastníku řízení umožněno se seznámit, je třeba vycházet z předpokladu, že správní orgán je povinen dát účastníkovi možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí. Povinnosti správního orgánu odpovídá právo účastníka řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve věci. Toto právo je ústavně zaručeno (viz čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), patří rovněž mezi základní pravidla správního řízení (viz § 3 odst. 2 správního řádu).

31. Správní orgány musí dostát uvedené povinnosti i v územním řízení, které je podle § 36 odst. 1 stavebního zákona ovládáno zásadou koncentrace. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení mohou uplatňovat své námitky nejpozději při ústním jednání, správní orgán musí zajistit shromáždění všech podkladů tak, aby se s nimi účastníci mohli seznámit před tímto okamžikem (srov. rozsudek ze dne 19. 8. 2009, čj. 5 As 2/2009 – 119).

32. V posuzované věci stavební úřad oznámil účastníkům řízení zahájení územního řízení a nařídil jednání přípisem ze dne 6. 6. 2001, čj. MHMP/124229/01/OUR/SZ/W. Zároveň poučil účastníky, že mohou uplatnit své námitky a připomínky k návrhu nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Dne 29. 6. 2001 se ve věci konalo jednání, na jehož základě bylo přerušeno řízení (rozhodnutím ze dne 9. 7. 2001, čj. MHMP/124229/01/OUR/SZ/Ex), a návrhovaatel byl vyzván, aby doplnil návrh o (1) upravenou dokumentaci pro nový rozsah stavby, tj. po vypuštění tenisových kurtů, (2) dopracování a upřesnění zásobování teplem a elektrickou energií včetně osvětlení hřišť a (3) stanoviska České správy letišť, Pragonet a Globix (ETEL).

33. Po konání jednání byl dne 4. 7. 2001 doručen žalovanému přípis čj. 127543 zástupce osoby zúčastněné na řízení, podle něhož bylo žalovanému zasláno vyjádření správců stávajících sítí České správy letišť, In Way, ETEL, Pragonet, Sloane park a upravená

projektová dokumentace. Správní spis dále obsahuje Dodatek č. 1 ze dne 16. 7. 2001 vypracovaný J. M., který upřesnil kapitolu projektové dokumentace doprava v klidu (týkající se počtu parkovacích stání) a sdělil, že sportovní plochy budou osvětleny umělým osvětlením za použití stožárů. Ve spisu je dále založeno sdělení L. F. a J. M. ze společnosti ABM architekti, s. r. o. (zpracovatel projektu) ze dne 31. 7. 2001, vztahující se k zásobování elektrickou energií a osvětlení hřiště, které bylo dle rukou psané poznámky na přípisu založeno do spisu dne 3. 8. 2001. Tento přípis byl zaslán spolu s koordinační situací – výřez ze dne 27. 7. 2001 a vyjádřením správce sítě společnosti PRE, a. s., ze dne 5. 2. 2001. Dne 8. 8. 2001 bylo do správního spisu založeno sdělení J. M., podle kterého byl do spisu doplněn 6x situační výkres koordinační v měřítku 1:1000.

34. Z uvedeného je zřejmé, že po konání ústního jednání byla do správního spisu založena řada dokumentů, které bylo možno považovat za podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 správního řádu, kterými se rozumí *„všechny druhy informací, údajů a skutečností, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“* (rozsudek ze dne 15. 6. 2011, čj. 2 As 60/2011 – 101). Stavební úřad proto měl v souladu s § 33 odst. 2 správního řádu vyzvat účastníky řízení, aby se s těmito podklady seznámili a mohli se k nim vyjádřit. Bylo lhostejné, jaké povahy či významu byly doplněné podklady. Účastník řízení má právo seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí (viz výše). V této souvislosti je třeba doplnit, že pasivní přístup správního orgánu, tj. že správní orgán nebrání účastníkům v uplatnění tohoto práva, by nebyl dostačující (viz rozsudek čj. 2 As 60/2011 – 101).

35. Stavební úřad však této povinnosti nedostál, protože nevyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k podkladům, které byly založeny do správního spisu až po konání jednání. Účastníci řízení přitom byli oprávněně přesvědčeni, že při konání ústního jednání měli příležitost vyjádřit se k úplnému správnímu spisu, který nadále nebude doplňován. Stavební úřad tak pochybil a zatížil územní řízení vadou spočívající ve zkrácení procesního práva stěžovatele.

36. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí pouze v případě, že mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001 – 51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, čj. 6 A 51/2001 – 30, č. 494/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006 – 75). Smyslem soudní ochrany ve správním soudnictví je totiž ochrana veřejných subjektivních práv, tj. práv hmotných, nikoliv procesněprávních vztahů, které slouží pouze k prosazení hmotných práv (viz např. rozsudek ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 100/2012 – 31). O vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. o porušení ustanovení o řízení, které mohlo ovlivnit zákonnost, se nejedná, lze-li dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i tehdy, pokud by k vadě řízení vůbec nedošlo (viz rozsudky ze dne 14. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004 – 59, nebo obdobně rozsudek ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 – 49).

37. V rozsudku čj. 8 As 28/2011 – 78 zdejší soud naznačil, jak by měl stěžovatel formulovat žalobní námitku týkající se nemožnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Uvedl, že stěžovatel by měl upřesnit podklady, ke kterým se nemohl vyjádřit, a způsob, jakým mohlo toto pochybení ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. V podání ze dne 2. 1. 2012 stěžovatel označil za chybějící podklady (1) koordinační situaci ze dne 8. 8.

2001 a (2) upravenou dokumentaci čj. 127543. Dále uvedl, že na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 9. 7. 2001 byly do správního spisu pravděpodobně doplněny další podklady. Zejména koordinační situaci stěžovatel považoval za stěžejní podklad pro rozhodnutí, protože z ní bylo patrné, jaké stavby mají být umístěny. Odkazoval na ni i výrok rozhodnutí. Předchozí koordinační situace, se kterými se stěžovatel mohl seznámit, neobsahovaly kóty staveb, a proto nebylo možné posoudit, jaké jsou rozměry staveb, jejich vzájemné vzdálenosti a vzdálenost od nemovitosti stěžovatele. Stěžovatel proto nemohl vznést případné námitky a stavební úřad nerozhodoval na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel dále zdůraznil, že úkolem soudu není posuzovat důvodnost námitek týkajících se podkladů, ke kterým se nemohl vyjádřit. Byl přesvědčen, že nebylo možné předjímat, jak by bylo rozhodnuto ve správním řízení na základě nově uplatněných námitek. Námitky v žalobě nebylo možné vznést, protože nenastala doba pro jejich uplatnění. Stěžovatel doplnil, že stavební úřad umístil stavbu odlišnou od té, která byla projednána s účastníky řízení.

38. Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem, že stěžovatel v uvedeném podání (ani v žalobě) nevymezil všechny podklady, se kterými se nemohl před vydáním rozhodnutí seznámit, ani způsob, jakým mohla namítaná procesní vada ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Jak soud uvedl v rozsudku čj. 8 As 28/2011 – 78, pokud stěžovatel namítl, že se nemohl seznámit s určitými podklady, bylo možné důvodně předpokládat, že je schopen je identifikovat. Pro úspěšnost žaloby nestačí, aby účastník řízení pouze v obecné rovině bez bližšího upřesnění tvrdil, že nebyl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí. Je třeba, aby alespoň stručně vymezil, o jaké podklady se jedná. Je-li totiž účastník řízení přesvědčen o nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu, resp. o dotčení svých práv, musí toto tvrzení odvozovat od nemožnosti seznámit se s konkrétními podklady. Naopak, není-li stěžovateli známa alespoň přibližně povaha či druh těchto podkladů, z logiky věci plyne, že nemůže tvrdit zásah do svého hmotněprávního postavení. Jednoduše řečeno totiž nemůže vědět, zda vůbec a jak k takovému zásahu došlo. Uvedené pochopitelně platí za dané situace, kdy žalovaný umožnil stěžovateli nahlédnout do správního spisu a stěžovatel této možnosti využil (viz záznam o nahlížení do spisu ze dne 24. 7. 2006, který je součástí správního spisu).

39. V tomto směru stěžovatel přesně označil pouze jediný podklad, ke kterému se před vydáním rozhodnutí nemohl vyjádřit, a to koordinační situaci ze dne 8. 8. 2001. Zbývající tvrzení stěžovatele týkající se dalších doplněných podkladů zůstala pouze v obecné rovině. Stěžovatel dále sice tvrdil, že se rovněž nemohl seznámit s „upravenou dokumentací (čj. 127543, Astik – J. K.)“, tento dokument však obsahoval pouhé sdělení zástupce osoby zúčastněné na řízení o zaslání vyjádření správců sítí a upravené projektové dokumentace. Stěžovatel blíže neupřesnil, se kterými podklady zaslány spolu s tímto přípisem se nemohl seznámit.

40. Ve vztahu ke koordinační situaci stěžovatel namítl, že předchozí koordinační situace neobsahovaly kóty staveb, a nebylo proto možné učinit si úsudek o rozměrech stavby, jejich vzájemných vzdálenostech a vzdálenosti od nemovitosti stěžovatele. Dále uvedl, že nemohl uplatnit námitky k umísťované stavbě, protože původní a nově doplněná dokumentace obsahovala odlišný rozsah staveb. Toto tvrzení stěžovatel blíže neupřesnil, a nebylo proto zřejmé, v čem spatřuje rozdíl v rozsahu umísťovaných staveb. Na základě rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 9. 7. 2001, ve kterém stavební úřad vyzval k doplnění

návrhu o upravenou dokumentaci pro nový rozsah stavby, tj. po vypuštění tenisových kurtů, lze usuzovat, že stěžovatel měl na mysli změnu projektové dokumentace spočívající ve vyjmutí hřiště pro tenis. Požadavek na vyjmutí vznesla během ústního jednání dne 29. 6. 2001 pracovnice Odboru památkové péče Úřadu městské části Praha 6, protože tato sportovní plocha byla předmětem samostatného stavebního řízení.

41. Stěžovatel nevysvětlil, jak se pochybení stavebního úřadu mohlo promítnout do meritorního rozhodnutí a jak se mohlo dotknout jeho hmotněprávního postavení. Přestože zdejší soud v rozsudku čj. 8 As 28/2011 – 78 naznačil, za jakých podmínek může být žaloba v posuzované věci úspěšná, stěžovatel setrval i v doplnění žaloby na svých původních námitkách a omezil se na tvrzení porušení svých procesních práv, aniž by však jakkoliv naznačil, jak mohla namítaná procesní vada ovlivnit zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, resp. jak mohla zasáhnout do jeho právní sféry. Pouze na základě takového tvrzení však mohl městský soud posoudit, zda porušení práva stěžovatele vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí představovalo vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a pro kterou by tedy bylo důvodné zrušit napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvedené skutečnosti netvrdil, bylo namístě žalobu zamítnout. Městský soud v tomto směru vycházel z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 28/2011 – 78 a nijak se od jeho právního názoru neodchýlil.

42. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že městský soud nesprávně opřel napadený rozsudek o § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Odkaz na § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. využil pouze k vyvrácení přesvědčení stěžovatele, že není povinen tvrdit zásah do svých práv v důsledku namítané procesní vady. Městský soud správně dovodil, že rozhodnutí správního orgánu nemůže být zrušeno pro jakoukoliv procesní vadu. Musí se jednat o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tj. rozhodnutí, které by se dotklo veřejných subjektivních práv účastníka řízení, tj. jeho právní sféry (viz výše).

43. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

44. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. července 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu

